

BIG WILLEM

BIG WILLEM

Autobiografie van de
voormalig president van
de Hells Angels Amsterdam Holland

Opgetekend door Vico Olling

LUX

Amsterdam · Antwerpen

Copyright © 2024 Willem van Boxtel en Vico Olling

Voor overname kunt u zich wenden tot Uitgeverij Lux, onderdeel van
Singel Uitgeverijen

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te achterhalen. Zij die
desondanks menen aanspraak te kunnen maken op enig recht, kunnen
zich tot de uitgever wenden.

Omslag DPS Design & Prepress Studio

Foto auteur Geert Snoeijer

Binnenwerk Zeno Carpentier Alting

ISBN 978 90 622 2282 7 / NUR 339

www.uitgeverijlux.nl

Willem draagt dit boek op aan zijn ouders Willem en Julia,
aan zijn kinderen Jerry en Melanie, aan zijn kleinzoon Mike,
en aan Marja, de moeder van zijn kinderen.

INHOUD

Voorwoord 9

Proloog 13

DEEL 1 DE JONGE JAREN (1954-1978)

1. Thuis 17
2. Ontmaagd 25
3. Duiven melken 28
4. Een nieuwe rage uit Amerika 33
5. Motorisch gestoord: van Puch via Kreidler naar Triumph 40
6. Hells Angels in Amsterdam 50
7. Marja (1) 54
8. Motorclub of motorbende? 58
9. Echte Hells Angels 71
10. Een eigen huis aan de H.J.E. Wenckebachweg 81
11. Naar Duitsland 85
12. Angel Place 92
13. The Other Place 102
14. Vast in Spanje 109
15. Sporten met Casa Rosso 112

16. In zaken met Zwarte Joop, of toch niet 117
17. Toni Macaroni & zwangere Marja 123
18. Jerry Harley van Boxtel 130

DEEL 2 DE WILDE JAREN (1978-1990)

19. Het feest der feesten & de papegaai van Herman Brood 139
20. Geen woning, geen kroning 152
21. De dood van Jack Reid 157
22. Ed, Etienne en Klaas 160
23. De Reeperbahn, hoeren en andere flauwekul 165
24. Brand in Casa Rosso 171
25. De tweede moordzaak: Louis Hagemann 174
26. Samenwonen & geboorte Melanie 177
27. De dood van Zwarte Joop 186
28. Een clubhuis voor een gulden 189
29. Café Excalibur & de Red Light Security Crew 193

DEEL 3 DE GLORIEJAREN (1991-2004)

30. Reizen, Sonny Barger en klappen voor Jan Lenferink 207
31. Cor & Willem 219
32. Vader 223
33. Ajax 227
34. IRT, grijze import, Joop van Riessen en Joep de Fluiter 231
35. Hells Angels: een criminele organisatie 237
36. *Going To The Run* 243
37. Bonje met tatoeërders & tripjes met de zaak 247

38. Sam Klepper & de afgunst 252
39. Een nieuw millennium 260
40. Club Esther, *Barend & Van Dorp* en de dood van Klepper
en Macaroni 265
41. Nomads 284
42. *Bad standing* 289
43. Melanie 320

DEEL 4 DE NIEUWE JAREN (2005-HEDEN)

44. De dood van ouwe Willem 325
45. Acroniem 328
46. Rachel, Melanie B. en de dood van Jan Otten 332
47. No Surrender 345
48. Marja (2) 362
49. Gastric bypass 365
50. Moeder 374
51. De afrekening 379

Dankwoorden 383

VOORWOORD

VOICEMEMO WILLEM VAN BOXTEL,
INGESPROKEN OP MAANDAG 29 APRIL 2024
OM 20.47 UUR

Dit is mijn boek, over mijn verleden.

Dit boek heb ik gemaakt omdat ik al heel lang word lastiggevallen door diverse schrijvers, (misdaad)journalisten en andere mensen uit de media. Ze willen graag met mij praten om een boek of een documentaire te maken over mijn verleden. De mensen die me benaderd hebben zijn onder andere Gerlof Leistra van *Elsevier*, Bas van Hout, onder andere bekend van *Panorama*, John van den Heuvel van *De Telegraaf*, Paul Vugts van *Het Parool* en Wim van de Pol van *Crimesite.nl*. Documentairemaker Dirk Bayens wil al jaren een tv-reportage over me maken, net zoals Marijke Schaaphok, die een televisieproductiebedrijf in Hilversum heeft. Ik heb altijd tegen al die mensen nee gezegd.

Maar op een gegeven moment benaderde iemand me die zei: 'Er staat een stukje over jou in *Panorama*. Dat moet je eens lezen.'

Het was een klein stukje, in witte letters tegen een zwarte achtergrond, naast een grote foto van mij, van vroeger. Het was geschreven door ene Vico Olling. Ik kende die hele man niet. Hij bleek een misdaadjournalist te zijn. Dat stukje van hem heeft mij erg geïntrigeerd. Ik was daar best van onder de in-

druk. Hij schreef min of meer dat – hoewel ik eruit gezet was – mijn geest altijd boven de Amsterdamse Hells Angels zal blijven hangen. Dat vond ik mooi.

Dus ik heb die Olling opgezocht en dit is het resultaat. Het boek is er. Eindelijk. Na twee jaar hebben we het voor elkaar gekregen.

Dit boek is niet voortgekomen uit rancune naar mijn vorige leven als Hells Angel. Die heb ik niet. Ik heb een fantastisch mooie tijd gehad bij die club. Daar ben ik heel dankbaar voor. Ik ben ook dankbaar voor de dingen die ik heb mogen en kunnen doen om deze club tot een hoog niveau te tillen.

Het enige wat me wel dwarszit is dat ik er op een verschrikkelijk lullige en gemene manier uit gezet ben. Maar dat heb ik een plek gegeven. Het heeft me heel veel ellende gekost. Het heeft deels het leven van mijn toenmalige vrouw gekost. Het heeft ook bijgedragen aan de dood van mijn vader, die er helemaal kapot van was.

Maar ik moest verder. Ik heb ook twee kinderen voor wie ik moest zorgen. Ik ben een hoop spullen kwijtgeraakt, een hoop is afgepakt, dat staat allemaal in dit verhaal. Het is niet anders. Dit is een leeuwenwereld. Als van de grote leeuw zijn poten eronderuit gezaagd worden, is het een drama.

Ik heb het boek ook gemaakt met Vico om te kunnen vertellen over de vroege jaren. Ik vond het geweldig om te vertellen over mijn jeugd en over de verschillende adressen waar ik heb gewerkt voor mijn centen. En over hoe ik samen met nog een paar andere jongens een club ben begonnen. Maar die jongens noem ik niet bij naam; dat zijn geen vrienden meer van me.

Ik wilde sowieso zo min mogelijk namen noemen van mensen, dat is nooit mijn bedoeling geweest. Ik ben nog steeds erg

trots dat ik een rol heb gespeeld bij de oprichting van de Hells Angels Amsterdam.

Ik hoop dat jullie van mijn verhalen genieten. Zie het maar als een tijdsbeeld: we praten over de jaren zestig, zeventig, tachtig, negentig tot 2004. In dat jaar, op 14 september, ging het Hells Angels-boek dicht voor mij, maar mijn leven ging verder.

Groetjes,
Willem

PROLOOG

‘Op 14 september 2004 werd ik uitgenodigd voor een vergadering. ’s Middags kwam er een Angel bij me thuis en zei dat ik mee moest komen naar het clubhuis. Toen ik daar aankwam, zat het helemaal vol. Er was een stoel voor me gereserveerd. Ik ging zitten en iemand nam het woord. Ze hadden die middag maar één doel. Het besluit was al genomen.

Ze zeiden dat ik de regels wel wist. Ik kreeg de kans niet om wat te zeggen. Ze wilden dat ik zou kiezen: *good standing* of *bad standing*. Ik zei dat ik helemaal niks hoefde te kiezen, maar eerlijk gezegd: op dat moment zakte ik door mijn hoven. Ik zag het niet meer zitten. Toen kozen zij voor mij: ik was eruit in good standing. Nou ja, klaar. Boem. Doei.

Ik werd gewoon uit de club gegooid, stond op uit die stoel, liep naar buiten en keek niet meer om. Ik was nogal geëmotioneerd, ja. Buiten stonden een paar Angels te huilen. Een aantal liep met me mee. Ze hingen om me heen en zeiden dat ze het verschrikkelijk vonden. Ach, krokodillentranen waren dat. Voor hen was het binnen drie minuten voorbij, maar mijn hele leven zakte in elkaar.’

Willem gaat naar zijn huis, dat op nog geen honderd meter van het clubhuis van de Hells Angels staat. ‘Daar zat Marja,

de moeder van mijn kinderen. Ik vertelde haar in tranen wat er was gebeurd, dat ik eruit lag. Ze werd bloedlink en liep gilend naar het clubhuis om ze allemaal de huid vol te schelden. “Vuile viezeriken, hoe halen jullie het in je hoofd? Jullie pakken z’n leven af!” Ze was een klein wijffie en woog vijfenveertig kilo, maar ze kon op dat moment een leger aan.

Ik hoorde later van anderen dat ze wel indruk had gemaakt op wat mensen. Dat ze dachten: o, shit. Maar de beslissing was genomen en werd natuurlijk niet meer teruggedraaid. Ik zat thuis. Ik was kapot. Ik heb Marja ook niet meer horen thuiskomen. Ik ben gaan liggen op ons waterbed en ben het huis de eerste week niet uit geweest. Dit was de zwartste periode uit mijn leven.’

DEEL I
DE JONGE JAREN
(1954-1978)

1. **THUIS**

Willem van Boxtel is op 18 augustus 1954 geboren. ‘Op een woensdag om half tien in de ochtend. Op dertig jaar na een eeuw geleden, zeg! Op Wikipedia staat dat ik in 1955 ben geboren, maar dat klopt niet. Ik heb dat al zo vaak veranderd, net zoals ik ook al zo vaak die alinea heb geprobeerd te verwijderen waarin staat dat ik een bomaanslag wilde plegen in het clubhuis om Holleeder te vermoorden. Maar als ik het heb veranderd, staat het er de dag erna toch weer op. Mensen zeggen vaak dat ik me er niet zo druk om moet maken, maar het klopt niet.’

Zijn wieg staat in het ziekenhuis aan de Zeeburgerdijk in Amsterdam-Oost. ‘Dat ziekenhuis was de voorloper van het Burgerziekenhuis op de Linnaeusstraat. Dat is later het Onze Lieve Vrouwe Gasthuis geworden. Daar vlakbij zat ook een gekkenhuis.’

Willem komt uit een gezin van zeven kinderen. ‘Ik ben de middelste van de zeven. Mijn oudste broer heette Henk, die is inmiddels overleden. Daarna komt mijn broer Rini, mijn broer Cor en dan kom ik. Na mij komt mijn zus Carla, mijn zus Trees en dan komt Chris, mijn jongste broer.’

Mijn eerste herinnering is dat het druk was thuis. Herrie, kinderen, gedoe. Je kon je nergens even terugtrekken. Ik kan me mijn slaapkamer ook goed herinneren. Hoewel, “mijn slaapkamer”, we sliepen in twee kamertjes. Ik met mijn vier broers in de ene kamer en mijn twee zussen in de andere kamer. We sliepen in dubbele stapelbedden; ik lag onderop. Geen pretje, maar het was allemaal keurig geregeld en netjes.

Mijn moeder was negenentwintig en mijn vader achten-twintig jaar toen ze mij kregen. Ik, de vierde zoon dus, werd vernoemd naar mijn vader. Gek eigenlijk. Ik heb weleens gevraagd aan mijn moeder hoe dat zat, maar die wist het ook niet. Misschien dat die ouwe van me dacht dat zijn zaad nu eindelijk sterk genoeg was voor een naamgenoot.

Mijn moeder heette Julia, maar we noemden haar allemaal Juultje. We hadden een poedel: Driekus. De lieveling van het huis, maar niemand wilde dat beest uitlaten. Ik heb dat natuurlijk weleens moeten doen. Toen Driekus doodging was het een drama. Ik heb zijn grafsteen nog steeds.’

Moeder Juultje is druk met het huishouden en de kinderen, maar werkt daarnaast ook nog. ‘Bij de Jamin, in de Javastraat. Een snoepzaak, dus dan weet je het wel. Gingen we bij mama langs en terwijl ze even een paar seconden de andere kant op keek, liepen wij te graaien in die bakken.

Mijn vader was loodgieter, voor Potermans, in de Govert Flinckstraat. Doordeweeks was hij druk, maar in het weekend zat hij ook niet stil. Dan kluste hij zwart bij of was hij bezig op camping Saxenheim, in de bossen tussen Nunspeet en Vierhouten. Die ouwe was altijd iets aan het bouwen, de ene keer een huisje, dan weer een schuurtje... Heerlijk vond-ie dat. Hij hoorde via via wanneer er huizen op de nominatie stonden om gesloopt te worden. Dan ging hij daarheen en trok hij de

loden leidingen van boven naar beneden eruit. Die hakte hij in stukken en verkocht hij op het Waterlooplein. Bracht weer geld op.’

Het negenkoppige gezin woont in Amsterdam-Oost, in de Baweanstraat 18, tweehoog, in de Indische Buurt. ‘Als je binnenkwam, had je meteen recht voor je de keuken, links een klein slaapkamertje waar mijn zussen sliepen en aan de andere kant had je de kamer waar ik met mijn broers sliep. Rechtsom liep je de kamer in en daar weer rechts was een zijkamer en daar stond het bed van mijn vader en moeder. Mijn broer heeft nog steeds contact met de mensen die er nu wonen. Als je er een keer wilt kijken, bel ik zo aan.

Mijn ouders komen uit Amsterdam en hebben zestig jaar met elkaar samengeleefd. Mijn moeder heeft een woonwagenachtergrond. Ze woonde vroeger in een molen op het woonwagenkamp, in de buurt van Osdorp. Haar eigen moeder heeft ze niet gekend, die overleed toen mijn moeder heel jong was. Omdat mijn opa in zijn eentje de verzorging niet aankon, is mijn moeder met haar zusje en broer in een weeshuis gestopt.

Het lievelingsgerecht dat mijn moeder voor mij maakte was bruine bonen met uitgebakken spekjes en veel uien. Dat vond en vind ik nog steeds heerlijk. *Captain's dinner* heet dat. Ze kon dat heel goed maken. De keuken stond vaak helemaal vol met allerlei potten en pannen en kommetjes, omdat er voor negen personen iedere dag eten moest komen.’

Vader Willem komt uit Amsterdam-Oost en is opgegroeid in de Preangerstraat. ‘Mijn moeder woonde in dezelfde buurt, in de Kramatweg. Mijn ouders waren hartstikke jong toen ze elkaar ontmoetten, negentien, twintig jaar. Mijn moeder had verkering met een vriendje van mijn vader. Maar mijn vader zei tegen dat vriendje dat hij moest oprotten omdat hij haar

wilde. Soort landjepik, ja. Dat kon hij wel, die ouwe.

Mijn ouders hebben als tieners de Tweede Wereldoorlog bewust meegemaakt. Mijn moeder heeft weleens verteld dat ze niks te vreten hadden. Toen is ze naar Zwolle gelopen, om bij een boer eten mee te krijgen. Ze had een stuk vlees aan haar bovenbeen vastgebonden en zo is ze teruggelopen naar huis. Ze is een paar keer aangehouden door Duitse patrouilles, maar ze heeft het wel gehaald.’

Zijn vader had warme gevoelens voor de Duitsers. ‘Maar ja, hoe oud was die ouwe toen die Duitsers kwamen? Dertien, veertien? Hij had het als jonge jongen zwaar en dan komen een stel van die goedgeklede moffen met glimmende wapens sigaretten en chocola uitdelen... Ik kan me voorstellen dat je dan denkt dat die gasten niet per se de slechteriken zijn. Het is op zich gek, omdat mijn moeder een kamper-achtergrond had. Die kampers werden als eersten op de trein gezet. Mijn vader had sympathie voor de overredingskracht van de Duitsers. Hij vertelde me ook dat hij aan het oostfront had willen vechten tegen de Russen. Dat was denk ik een beetje een rare jongensdroom van hem. Hij was zeker geen nazi of zo, hoor.

Mijn vader rookte zich de kolere aan de Caballero’s, zonder filter. Ik moest die pakjes altijd voor hem halen. Vroeger zat mijn vader ook gewoon onder het eten te roken. Mijn moeder rookte niet, zij had er zelfs een uitgesproken hekel aan.

De ouders van mijn vaderskant waren net als hij rasechte Amsterdammers. Mijn opa was een boefje. Die heb ik nog gekend, maar toen was ik heel jong. Hij werkte op Wittenburg, een wijk in Amsterdam, iets meer naar het westen toe. Hij was manager in een fabriek voor bouten en schroeven en zo. Dat was wel een mannetje hoor, een imposante Amsterdammer – geen watje.

De moeder van mijn vader werd een kenau genoemd, omdat ze leek op een manwif. Die was groot, dik en breed en had tietten die tot op haar navel hingen. Ze was heel dwingend: “Doe dit! Doe dat!” Ze wilde dat alles precies ging zoals zij het zag, want anders was het huis te klein.

De moeder van mijn moeder heb ik dus nooit gekend, omdat zij al op jonge leeftijd overleed. De vader van mijn moeder heb ik wel gekend. Hij had enorm grote handen en rookte zich helemaal de pleuris aan sigaren. Ik ging bij hem altijd sigarenbandjes halen. Dat hele huis stonk naar de rook, maar hij werd wel negentig.

Wat ik heb geërfd van die mensen is een zekere autoriteit. Ik kan niet ontkennen dat ik soms wat autoritair overkom. Dat zie ik als een sterk punt: ik heb leiderschap in me en heb snel mijn antwoord klaar. Misschien voor mijn omgeving af en toe te snel. Ik kan analyseren, anticiperen, vooruitdenken en goed praten. En ik ben op een bepaalde manier arrogant. Dat zit er toch diep in.

Mijn vader kon ook goed praten, maar hij wilde niet bouwen aan zijn toekomst of vooruitkomen met zijn persoonlijkheid. Hij wilde alleen maar een leuk autootje en een caravanetje en dat was het. Dan trok hij eropuit met zijn kinderen en zijn vrouw. Het was de begintijd van het toerisme. Mensen gingen eerst uit in eigen land en daarna de grenzen over. Een drama is het nu. Ik zie soms kinderen met schoenen van vijfhonderd euro lopen.

Ik heb qua mentaliteit het meest van mijn moeder. Zij maakte zich nergens druk om. Wat voor problemen er ook waren, ze was altijd relaxed en rustig. Ook naar mij toe. Ik heb nooit ruzie met haar gehad. Dat positieve heb ik van haar. Tijdens die kutperiode bij de club, toen ik er helemaal doorheen

zat, zei ze: “Maak je toch niet zo druk, jongen.” Het grootste verschil tussen mij en mijn ouders: zij waren geen materialisten, ik ben dat wel.

Ik hing altijd op straat uit, knikkeren voor de deur. Ik maakte met mijn oudste broer valse potten. Gingen we eerst kijken waar kinderen altijd knikkerden, om dan die tegel eruit te halen. Dan maakten we in dat zand eronder een heel diep gat. Vervolgens plaatsten we die tegel weer terug en sloegen er met een rubber hamer zo hard op dat je ’m niet meer loskreeg. De knikkers die in dat gaatje kwamen, rolden zo onder die tegel door naar dat diepe gat. Daar zaten de knikkers vast onder de tegel. Die waren ze kwijt. Mijn broer en ik krikten later die tegel los en haalden al die knikkers eruit. Emmers vol knikkers hebben we zo weten te pakken.’

Hij heeft als kind nooit honger gehad. ‘Mijn broers en ik hebben in het slachthuis gewerkt. Er was dus vlees zat in de avond. Mijn oudste broer Henk was slachter, mijn broer Rini was uitbener, Corrie is daar later ook gaan werken en werkt er nu nog steeds. Ik heb er ook ongeveer anderhalf jaar gewerkt. Het slachthuis was vlak bij mijn ouderlijk huis, aan de Cruquisweg. We waren een van de eerste gezinnen in de straat met een vrieskist. Die stond bij ons op het balkon. Daar zat al dat vlees in.

Iedereen moest aan tafel zitten, maar ik wilde dat niet. Ik wilde ergens anders zitten met mijn bord. Misschien was dat het rebelse gedrag dat al opspeelde, ik weet het niet. In het begin werd dat niet geaccepteerd. “En nou kom je godverdomme hier zitten!” bulderde mijn vader dan. Die kon soms wel tekeergaan. Moest ik meteen aan tafel komen zitten. Later liet hij dat los. Ja, die ouwe was behoorlijk autoritair. Als hij het vlees sneed en je probeerde een plakje te pakken, kreeg je zo

een klap met de platte kant van het mes. Pets!’

Willem wilde zich niet van het gezin distantiëren. ‘Ik had meer zoiets van: laat mij maar lekker ergens anders zitten. En omdat ik die ruimte pakte en er verder geen misbruik van maakte, kregen mijn ouders een groot vertrouwen in mij. Ze hebben mij heel vrij opgevoed. Wat dat betreft was ik echt het buitenbeentje van het gezin. Als mijn zussen of broers weggingen, bleven mijn ouders altijd wakker. Vooral mijn vader. Mijn zussen moesten altijd zeggen waar ze waren en op tijd thuiskomen. Bij mijn broers was dat wel al minder natuurlijk, maar met mij was er helemaal geen bemoeienis. Mijn ouders trokken me niet voor, maar ik denk dat ze dachten: die redt z’n eigen wel. Dat komt door mijn moeder; zij was altijd supermakkelijk naar mij toe. Mijn moeder kende me door en door: ze dacht al heel snel dat ik het in mijn eentje wel zou redden. Doordat mijn ouders me met rust lieten, heb ik me kunnen ontwikkelen. Ik heb mijn eigen kinderen ook zo opgevoed. Maar wat ik nu bedenk: we zaten ook met negen man aan een tafel, hè? In een huisje van niks. Als je die ruimte nu ziet, lach je je rot dat daar ooit negen mensen in hebben geleefd. Mijn ouders dachten misschien ook: laat maar gaan, die is toch gek.

Ik heb op de Anthonie van Diemenschool aan het Javaplantsoen gezeten. Het leuke was dat er een Surinamer hoofd van die school was, meneer Amo heette die. Je zag nog maar heel weinig zwarte mensen in die tijd, dus we keken vol bewondering naar hem. Ik denk dat hij een van de eerste Surinamers in Nederland was en meteen hoofdmeester. Sommige kinderen zeiden dat hij geschilderd was. Meneer Amo was een soort attractie voor ons.

De Anthonie van Diemenschool zat achter mijn huis. Ik

kon vanaf ons balkon thuis op de binnenplaats van de school kijken. In de pauzes kon ik zwaaien naar mijn moeder: “Mamma!” Dat was leuk.

Ik was erg aanwezig in de klas. Als we ergens naartoe gingen nam ik vaak het voortouw: wie ging mee, wie niet. Ik was daar al aan het organiseren.

Gym, daar was ik heel slecht in. Ik kon die touwen niet in klimmen. Komt ook doordat ik voor mijn leeftijd al vrij groot was. In andere vakken was ik eigenlijk ook niet goed, moet ik eerlijk toegeven. Aan het begin van het jaar zag je nog wel wat zesjes en zeventjes op mijn rapport, maar later kwamen die cijfers in een vrije val terecht die niet meer te stoppen was. Ik ben regelmatig door mijn resultaten met knikkende knieën naar huis gegaan, maar mijn ouders zeiden niet zoveel van mijn rapport. Die gaven me geen preek of pak slaag in ieder geval, nee, die maakten zich gewoon niet zo druk om me.

Ik kon wel aardig tekenen. Voor een schoolopdracht moest ik iets tekenen en toen ging ik naar Artis om dieren te tekenen. Daar heb ik nog een prijs mee gewonnen. Biologie was ik ook goed in. Vooral met seksuele voorlichting lette ik natuurlijk goed op.’